Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, judecător – Lupașcu Natalia
Dosarul nr. 3a-427/26
2-25133398-02-3a-04032026

D E C I Z I E
dispozitiv

10 iunie 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componență:
Președintele ședinței, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei

a examinat în procedură scrisă, apelul declarat de avocații Bîrcă Ludmila și Ropot Veaceslav în interesele lui ***** împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 18 noiembrie 2025, adoptată la acțiunea în contencios administrativ depusă de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 Cod de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Apelul declarat de avocații Bîrcă Ludmila și Ropot Veaceslav în interesele lui *****, se respinge.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 18 noiembrie 2025.

Decizia nu se supune recursului, fiind definitivă și irevocabilă de la data pronunțării.

Președintele ședinței,
judecător Sîrbu Vitoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, judecător – Lupașcu Natalia
Dosarul nr. 3a-427/26
2-25133398-02-3a-04032026

D E C I Z I E

10 iunie 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componență:
Președintele ședinței, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei

examinând în procedură scrisă, apelul declarat de avocații Bîrcă Ludmila și Ropot Veaceslav în interesele lui ***** împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 18 noiembrie 2025, adoptată la acțiunea în contencios administrativ depusă de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

a c o n s t a t a t :

Circumstanțele cauzei

La 17 septembrie 2025, avocatul Bîrcă Ludmila, acționând în interesele lui *****, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație Direcția regională Centru, solicitând:

- repunerea în termenul de contestare;
- anularea deciziei nr.1553/25 din 08 iulie 2025 și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil cu privire la acordarea azilului pe teritoriul Republicii Moldova.

În motivarea acțiunii s-a invocat faptul că prin decizia nr. 1553/25 din 08 iulie 2025, emisă de Direcția Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație, a fost respinsă cererea de azil formulată de *****.

Reclamantul, *****, a menționat că s-a născut la data de *****, în orașul *****, Republica Arabă Egipt și este cetățean al Egiptului, de naționalitate arabă egipteană și de religie musulmană.

În vederea confirmării identității sale, reclamantul a prezentat pașaportul național străin, seria A, nr. 33642916, eliberat la data de 11 aprilie 2023 și valabil până la data de 10 aprilie 2030.

În cadrul interviului desfășurat în procedura de azil, reclamantul a declarat că la data de 21 august 2024, a părăsit în mod legal teritoriul Republicii Arabe Egipt și a sosit în Republica Moldova, unde a obținut un permis de ședere în scop de muncă, ca ulterior, acesta a fost angajat în cadrul companiei „*****” SRL, unde a activat o perioadă de aproximativ cinci luni.

În context, după expirarea acestei perioade, reclamantul a decis să înceteze raporturile de muncă cu respectiva companie și să se angajeze în cadrul companiei „*****”, în condițiile în care i-a fost promis un salariu mai mare. Reclamantul a declarat că a activat în cadrul acestei companii timp de aproximativ trei luni, însă a fost nevoit să părăsească locul de muncă întrucât, potrivit declarațiilor sale, nu îi era achitat salariul convenit.

Ca urmare a încetării raporturilor de muncă și a circumstanțelor survenite în privința dreptului său de ședere, acestuia i-a fost revocat dreptul de ședere pe teritoriul Republicii Moldova, iar prin decizia nr. 63 din 30 aprilie 2025 a fost dispusă returnarea sa de pe teritoriul Republicii Moldova.

Reclamantul a susținut că decizia nr.1553/25 din 08 iulie 2025 privind acordarea azilului menționată, i-a fost comunicată la data de 10 iulie 2025, însă aceasta a fost redactată exclusiv în limba română și nu a fost tradusă în limba arabă, limbă pe care o vorbește și o înțelege.

Reieșind din cele menționate, reclamantului nu i-ar fi fost aduse la cunoștință, într-o limbă pe care acesta o înțelege, soluția de respingere a cererii de azil, motivele care au stat la baza adoptării acesteia, precum și modalitatea și termenul legal de contestare a deciziei.

Potrivit susținerilor reclamantului, acesta a luat cunoștință în mod efectiv de conținutul deciziei nr. 1553/25 din 08 iulie 2025 abia la data de 11 septembrie 2025, când un interpret de limba arabă i-a tradus și explicat conținutul acesteia. Anume la acel moment reclamantul a aflat despre respingerea cererii sale de azil și despre necesitatea întreprinderii unor acțiuni în vederea contestării deciziei.

În aceeași zi, reclamantul s-a adresat avocatului Ludmila Bîrcă în vederea acordării asistenței juridice și întreprinderii demersurilor necesare pentru contestarea în instanța de judecată a deciziei nr. 1553/25 din 08 iulie 2025.

În acest context, reclamantul *****, a contestat legalitatea și temeinicia deciziei nr. 1553/25 din 08 iulie 2025, pe care o consideră nemotivată și pasibilă de anulare, invocând în acest sens circumstanțele de fapt și temeiurile de drept expuse în continuarea acțiunii.

Totodată, reclamantul a susținut că modalitatea în care i-a fost comunicată decizia i-a afectat posibilitatea de a-și exercita în mod efectiv dreptul de a contesta actul administrativ și de a beneficia de o procedură echitabilă, întrucât nu a cunoscut conținutul deciziei și termenul de contestare într-o limbă pe care să o înțeleagă.

În speță, potrivit materialelor dosarului, măsura de returnare i-a fost adusă la cunoștință la data de 23 iunie 2025, iar ulterior, la data de 24 iunie 2025, reclamantul a depus cererea de azil.

Totodată, din circumstanțele cauzei se prevede că din actele dosarului de azil nr. 25MD001261 rezultă că reclamantul a părăsit țara de origine în anul 2024, în principal din motive de ordin economic, iar ulterior a venit în Republica Moldova în scopul desfășurării unei activități de muncă, obținând în acest sens un permis de ședere.

În ceea ce privește motivele care au determinat depunerea cererii de azil, reclamantul susține că, în prezent, se teme să revină în țara de origine, întrucât consideră că întoarcerea în Republica Arabă Egipt ar putea să îi pună în pericol viața și integritatea personală. Acesta a invocat, în special, situația de insecuritate și existența războiului, susținând că nu se simte în siguranță în cazul revenirii în țara de origine.

Mai mult ca atât, reclamantul a declarat că nu dispune de mijloacele financiare necesare pentru a se întoarce în țara de origine, circumstanță care, în opinia sa, constituie un impediment suplimentar în ceea ce privește revenirea în Republica Arabă Egipt.

Reclamantul susține că revenirea sa în țara de origine ar putea genera consecințe grave asupra situației sale personale, motiv pentru care a solicitat acordarea protecției internaționale pe teritoriul Republicii Moldova.

În acest context, reclamantul consideră că autoritatea competentă nu a efectuat o examinare suficient de minuțioasă și completă a circumstanțelor individuale

invocate în cererea sa de azil. Acesta susține că la adoptarea deciziei contestate, Direcția Azil și Apatridie din cadrul Inspectoratului General pentru Migrație al MAI nu ar fi evaluat în mod corespunzător toate circumstanțele relevante ale situației sale personale, inclusiv temerea declarată de a reveni în țara de origine și riscurile pe care reclamantul afirmă că le-ar putea întâmpina în cazul returnării.

Prin urmare, reclamantul consideră că examinarea cererii sale de azil nu a fost una efectivă și individualizată, iar circumstanțele invocate de acesta nu au fost analizate în ansamblul lor, fapt care, în opinia sa, afectează legalitatea și temeinicia deciziei nr. 1553/25 din 08 iulie 2025.

Reclamantul menționează că examinarea unei cereri de azil presupune realizarea unei evaluări individuale și efective a situației solicitantului, prin raportare la toate circumstanțele relevante ale cauzei, iar în acest context, urmează a fi apreciate temeinicia și caracterul justificat al temerilor invocate de solicitant cu privire la eventuala persecuție sau expunere la vătămări grave în cazul revenirii în țara de origine.

Totodată, reclamantul susține ideea că în cadrul evaluării individuale urmează a fi analizate, în ansamblul lor, motivele pentru care a părăsit țara de origine și pentru care solicită acordarea unei forme de protecție internațională, precum și existența unei eventuale legături între actele de persecuție invocate, circumstanțele care au determinat părăsirea țării de origine și temerea declarată cu privire la revenirea în aceasta.

Suplimentar, reclamantul afirmă că la efectuarea unei asemenea evaluări trebuie avute în vedere faptele relevante referitoare la țara de origine, declarațiile solicitantului, documentele și celelalte probe prezentate de acesta, precum și informațiile disponibile cu privire la situația din țara de origine.

De asemenea, ***** susține că urmează a fi examinat dacă a fost supus anterior unor acte de persecuție sau dacă există motive obiective și individuale care să permită concluzia că acesta ar putea fi persecutat ori expus unor vătămări grave în cazul întoarcerii în țara de origine, din motivul conflictului armat dintre Israel și Egipt.

Prin urmare, reclamantul consideră că cererea sa de azil trebuia examinată în mod individual, obiectiv și complet, prin luarea în considerare a tuturor circumstanțelor personale și a informațiilor relevante cu privire la situația din țara de origine, iar concluziile autorității competente urmau să fie fundamentate pe o apreciere efectivă și coroborată a tuturor elementelor pertinente cauzei.

În materia de drept, reclamantul si-a întemeiat pretențiile în baza art. 3, art. 5, art. 6, art. 7, art. 10, art. 17, art. 20, art. 21, art. 36, art. 39, art. 189 și art. 206 din Codul administrativ al Republicii Moldova, art. 11, art. 17, art. 19, art. 42 și art. 51 din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova, art. 6 și art. 56 din Legea

nr. 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, precum și art. 20 din Constituția Republicii Moldova.

Soluția instanței de fond

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 18 noiembrie 2025, acțiunea înaintată de avocatul Bîrcă Ludmila, acționând în interesele lui ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Solicitarea din apel

La 20 noiembrie 2025 (*în termenul prevăzut la art. 232 alin. (1) Cod administrativ*) avocatul Bîrcă Ludmila, acționând în interesele lui *****, a înaintat cerere de apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 18 noiembrie 2025, iar la 02 martie 2026 (*în termenul prevăzut la art. 232 alin. (2) Cod administrativ*) a prezentat motivarea cererii de apel avocatul Ropot Veaceslav, la fel acționând în interesele lui *****, prin care a solicitat, casarea actului judecătoresc contestat și emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea cererii de apel, reprezentantul apelantului a invocat că hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 18 noiembrie 2025, prin care a fost respinsă acțiunea formulată în vederea anulării deciziei Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație nr. 1553/25/DAA din 08 iulie 2025, privind refuzul acordării azilului și obligării autorității competente să-i acorde lui ***** statutul de refugiat sau o altă formă de protecție internațională, este nemotivată, ilegală și neîntemeiată.

Astfel, în concret, partea apelantă a menționat că prima instanță a aplicat eronat prevederile Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, ignorând obligațiile pozitive ale statului și aplicând greșit standardele CEDO referitor la existența unui „risc real”.

Potrivit art. 16 lit. b) din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, protecția umanitară constituie una dintre formele de protecție acordate pe teritoriul Republicii Moldova, iar art. 19 din aceeași lege instituie protecția persoanei care, deși nu întrunește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, prezenta motive serioase și întemeiate pentru a se considera că în cazul returnării în țara de origine, urma să fie expusă unui risc real de a suferi vătămările grave prevăzute de lege.

În acest context, apelantul a invocat în mod pertinent prevederile art. 45 alin. (3) din Legea nr. 270/2008, potrivit cărora prin „vătămări grave” se înțelegeau, între altele, tortura ori tratamentele sau pedepsele inumane ori degradante, precum și

amenințarea gravă și individuală la viața sau integritatea corporală a unui civil în contextul violenței generalizate generate de un conflict armat.

Totodată, prin raportare la art. 47 lit. a) și b) din aceeași lege, apelantul a susținut că riscul invocat putea proveni inclusiv de la stat ori de la partide sau organizații care controlau statul sau o parte importantă a teritoriului acestuia.

În opinia apelantului, esențială era nu calificarea motivului pentru care a părăsit Egiptul, ci existența unui risc real de vătămare gravă în cazul returnării, aspect determinant pentru aplicarea art. 19 din Legea nr. 270/2008.

În acest sens, apelantul a invocat și protecția oferită de art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, dispoziție care interzice în termeni absoluți tortura și tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante. Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a subliniat, de asemenea, că art. 3 poate implica obligații pozitive ale statului, inclusiv, în circumstanțe determinate, obligația de a întreprinde măsuri pentru protejarea unei persoane împotriva unui risc real de tratament contrar acestei dispoziții.

În ceea ce privește art. 19 alin. (3) din Constituția Republicii Moldova, apelantul a invocat obligația statului de a acorda și retrage dreptul de azil în condițiile legii, cu respectarea tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte.

Suplimentar, în colaborare cu art. 3 din Convenție, această normă impunea ca procedura de examinare a cererii de protecție să fie realizată astfel încât să fie asigurată efectiv protecția persoanei împotriva riscului de tortură sau de tratamente inumane ori degradante.

Totodată, avocatul apelantului făcând referire la art. 21 și art. 23 din Codul administrativ a reținut din circumstanțele cauzei prin care situația individuală a apelantului ar fi fost analizată fără evaluarea suficientă a informațiilor obiective cu privire la țara de origine și a riscului pretins în cazul returnării nu ar fi răspuns, în viziunea apelantului, exigențelor unei examinări efective și complete a cererii de protecție.

În același timp, apelantul a invocat art. 5§1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului în contextul garanțiilor privind libertatea și siguranța persoanei. Cu toate acestea, relevanța directă a acestei dispoziții pentru problema riscului de tratamente contrare art. 3 depindea de circumstanțele concrete ale cauzei și de natura măsurilor dispuse față de apelant. Art. 5§1 protejează dreptul la libertate și siguranță și stabilește condițiile în care o persoană poate fi lipsită de libertate.

În consecință, apelantul a considerat că ansamblul probelor și al normelor invocate impunea o examinare a cauzei nu doar din perspectiva motivelor pentru care acesta părăsise Egiptul, ci, în mod distinct, din perspectiva riscului real la care ar fi fost expus în cazul returnării. Situația generală din țara de origine, informațiile furnizate de sursele internaționale, circumstanțele individuale ale apelantului și

cadrul juridic instituit de art. 19, art. 45 alin. (3) și art. 47 din Legea nr. 270/2008 trebuiau analizate în mod coroborat, pentru a se determina dacă erau întrunite condițiile pentru acordarea protecției umanitare.

Prin urmare, apelantul a solicitat reexaminarea legalității și temeiniciei hotărârii contestate, iar conform temeiului art. 240 alin. (1) lit. c) din Codul administrativ, apelantul a solicitat casarea integrală a hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi decizii, prin care să fie admisă cererea sa și să îi fie acordată forma de protecție umanitară solicitată.

Aprecierea instanței de apel

- *Cu referire la admisibilitatea acțiunii în contenciosul administrativ:*

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

În temeiul art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

În conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) și (2) Cod administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ). Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației când se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

Potrivit art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Dispoziția art. 207 alin. (2) Cod administrativ, prevede că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când: a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17; f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 din Codul administrativ – procedura prealabilă; g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens; h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) Cod administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

La caz, analizând înscrisurile cauzei în coroborare cu lucrările dosarului administrativ, instanța de apel atestă că nu s-a constatat că: ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau; la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 Cod administrativ; acțiunea nu a fost semnată și depusă de *****, iar reclamantul nu poate revendica

încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ.

Având în vedere că în procesul examinării cererii de apel, nu au fost constatate circumstanțe care să determine inadmisibilitatea acțiunii, etapa verificării admisibilității fiind depășită, iar apelul declarat întrunește condițiile prevederilor art. 212, 233-234 Cod administrativ, fiind depus în termen, de către persoana îndreptățită, cu respectarea cerințelor de formă și conținut prevăzute de lege, Completul consideră că litigiul urmează a fi examinat în fond, prin aprecierea argumentelor invocate și a probatoriului administrat.

- *Cu referire la fondul cauzei de contencios administrativ:*

Audiind participanții prezenți în cadrul ședinței de judecată, verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe atacată cu apel, prin prisma lucrărilor din dosar, Completul judiciar statuează că apelul declarat este neîntemeiat și în conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, urmează a fi respins din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 231 alin. (2) Cod administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Potrivit art. 219 alin. (1) – (3) Cod administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

Conform art. 220 alin. (1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93.

Din conținutul art. 93 Cod administrativ, rezultă că fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

De asemenea, potrivit art. 195 Cod administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169-171.

Astfel, conform art. 118 alin. (1) Cod de procedura civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel, iar potrivit art. 122 alin. (1) din Cod, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

În context, în limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

În fapt, din înscrisurile atașate cauzei și din dosarul administrativ se atestă că *****, cetățean al Egiptului, născut la data de *****, în orașul *****, Egipt, de naționalitate arab egiptean și de religie musulmana, în luna august 2024, a părăsit teritoriul Egiptului și a sosit în Republica Moldova, unde a obținut permis de ședere cu drept de muncă.

În cadrul interviului desfășurat, *****, în susținerea identității sale, solicitantul de azil a prezentat pașaportul străin seria A nr. *****eliberat la data de 11 aprilie 2023 și valabil până la data de 10 aprilie 2030.

Totodată, apelantul a declarat că la data de 21 august 2024 a sosit în Republica Moldova, unde a obținut un permis de ședere cu drept de muncă și s-a angajat în cadrul SRL „*****”, după aproximativ cinci luni, acesta și-a schimbat locul de muncă, fiind angajat la compania „*****”, unde i-a fost promis un salariu mai mare, însă după trei luni de activitate, a părăsit locul de muncă din cauza neachitării salariului, fapt care a determinat revocarea dreptului său de ședere și emiterea deciziei nr. 63 din 30 aprilie 2025 privind returnarea sa de pe teritoriul Republicii Moldova.

Conform notei de interviu din 03 iulie 2025, apelantul menționează că nu dorește să se întoarcă în țara de origine, din motiv că nu dispune de un loc de muncă și dorește să rămână în Republica Moldova din pretenția economică invocată.

Suplimentar, în ceea ce privește motivul solicitării azilului, ***** a declarat că returnarea sa în țara de origine nu este posibilă, invocând faptul că nu se simte în siguranță pe teritoriul Egiptului și că revenirea sa în acest stat îl expune unui risc real de a suporta consecințe grave. În acest sens, apelantul susține că situația sa personală și circumstanțele existente în țara de origine justificau temerea sa cu privire la întoarcere, motiv pentru care solicită ca aceste aspecte să fie examinate în mod efectiv la aprecierea necesității acordării protecției internaționale.

Apelantul a susținut că conținut deciziei nr. 63 din 30 aprilie 2025 de returnare de pe teritoriul Republicii Moldova, i-a fost adus la cunoștință la data de 23 iunie 2025, iar ulterior la data de 24 iunie 2025, ***** a depus cerere de azil.

Ulterior, prin decizia nr. 1553/25 din 08 iulie 2025, emisă de Direcția Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație, cererea de azil depusă de ***** a fost respinsă.

În contextul speței, la data de 17 septembrie 2025, ***** a înaintat în instanța de judecată o cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, prin care a solicitat anularea deciziei nr. 1553/25 din 08 iulie 2025, emisă de Direcția Azil și Apatridie, ca fiind neîntemeiată, precum și obligarea autorității competente să emită un act administrativ individual favorabil prin care să-i fie acordată o formă de protecție internațională pe teritoriul Republicii Moldova.

Fiind învestită cu soluționarea cauzei în fond, prin hotărârea din 18 noiembrie 2025, Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani a respins acțiunea înaintată ca neîntemeiată.

La caz, potrivit art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 „*privind azilul în Republica Moldova*”, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

În temeiul art. 19 din Lege, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Potrivit art. 42 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plângere, iar conform alin. (2) din același articol, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

Conform art. 43 alin. (1)-(4) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 „*privind azilul în Republica Moldova*”, cererile de azil sunt examinate în mod individual, obiectiv și imparțial de către un personal calificat, care cunoaște standardele relevante aplicabile în domeniul legislației privind azilul. La examinarea cererii se vor lua în considerare informațiile precise și actualizate din surse diferite despre

situația generală din țara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situației lui personale. Motivele de acordare a unei forme de protecție, în condițiile prezentei legi, se examinează în cadrul unei proceduri unice, succesiv, din perspectiva corespunderii definiției de refugiat și aflării în una din situațiile pentru care se acordă protecție umanitară. Cererile de acordare a protecției temporare se examinează în conformitate cu art. 22-27.

Corespunzător art. 44 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 „*privind azilul în Republica Moldova*", atunci când o parte din motive sau când toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecție, nu sunt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziția solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declarațiile solicitantului sunt considerate coerente și plauzibile și nu sunt contrazise de informațiile din țara de origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cât mai curând posibil, iar eventuala întârziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

Potrivit art. 45 alin. (1)-(3) al aceleiași Legi:

- Actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art. 17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin. (2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit. a);
- Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin. (1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17; f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor;

- Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Potrivit art. 46 alin. (1) din Lege, la aprecierea motivelor de persecuție, autoritățile competente trebuie să țină cont de: a) conceptul de rasă, care include considerente de culoare, descendență sau de apartenență la un anumit grup etnic; b) conceptul de religie, care include orientarea spre credințe teiste, non-ateiste și ateiste, participarea sau neparticiparea la ritualuri formale în public sau în mod privat, fie singur, fie împreună cu alții, alte acte religioase sau exprimări ale credințelor, sau forme de conduită personală ori comună bazate sau impuse de o anumită religie; c) conceptul de naționalitate nu se va limita la noțiunea de cetățenie sau la apatridie, dar va include apartenența la un grup determinat prin identitatea sa culturală, etnică sau lingvistică, prin originile geografice sau politice comune ori prin relația pe care o are cu populația unui alt stat; d) conceptul de grup social, în cazul în care: - membrii numitului grup au caracteristici înnăscute sau un trecut comun, care nu poate fi schimbat, sau trăsături ori credințe atât de importante pentru identitate și conștiință încât persoana nu poate fi forțată să renunțe la ele; - grupul are o identitate distinctă în țara respectivă deoarece este perceput ca fiind diferit de restul societății; - în funcție de circumstanțele din țara de origine, un anumit grup social poate include un grup bazat pe trăsături comune orientării sexuale. Orientarea sexuală nu poate fi considerată o trăsătură a grupului social, în sensul prezentului articol, atunci când acțiunile specifice orientării sexuale sunt fapte penale potrivit legislației Republicii Moldova. Aspectele referitoare la sexe pot fi incluse în noțiunea de orientare sexuală, cu condiția să nu fie unicul motiv al aplicării acestui articol; e) conceptul de opinie politică, care include deținerea unei opinii cu privire la o anumită problemă, legată de eventuali agenți de persecuție menționați la art. 47 și de politicele și metodele acestora, indiferent dacă acea opinie a fost sau nu manifestată de solicitant. (2) Conform noțiunii de refugiat, trebuie să existe o legătură între motivele menționate în prezentul articol și actele de persecuție stabilite la art. 45 alin. (1) și (2). (3) În evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție nu are importanță că solicitantul are trăsăturile rasiale, religioase, de naționalitate, sociale sau politice care au determinat acțiunea de persecuție, cu condiția ca o asemenea caracteristică să-i fi fost atribuită de către agentul de persecuție.

Conform art. 47 din Lege, agenții de persecuție sau vătămări grave Agenți de persecuție sau vătămări grave sunt: a) statul; b) partidele sau organizațiile care au sub control statul sau o parte importantă din teritoriul statului; c) agenții

neguvernamentali, în cazul în care se poate demonstra că agenții menționați la lit. a) și b), inclusiv organizațiile internaționale, nu pot sau nu doresc să acorde o protecție împotriva persecuției sau a vătămărilor grave în sensul art. 47.

Prevederile art. 48 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 „*privind azilul în Republica Moldova*" stipulează că, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine. O temere bine întemeiată de persecuție sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acțiuni exercitate de solicitant după părăsirea țării de origine, în special, în cazul în care s-a stabilit că acțiunile respective constituie expresia și continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în țara de origine.

Dispoziția art. 49 alin. (1) din aceeași Lege, prevede că la examinarea cererii de azil se poate stabili că solicitantul nu are nevoie de protecție internațională dacă într-o regiune din țara sa de origine nu se justifică temerea bine întemeiată de persecuție sau riscul real de a fi supus unor vătămări grave și dacă se poate aștepta în mod rezonabil ca solicitantul să rămână în acea regiune, iar potrivit alin. (2), la examinarea situației menționate la alin. (1) se va ține cont de situația generală actuală din acea regiune a țării și de circumstanțele personale ale solicitantului existente la data luării deciziei cu privire la cererea de azil.

Conform art. 56 din Legea citată supra, la analizarea cererii de azil, se va ține cont: a) de vârsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naționalitatea, țările și locurile de reședință anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate și de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție; b) de faptele relevante referitoare la țara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile și regulamentele din țara de origine și de modalitatea în care sunt aplicate; c) de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine; d) de situația individuală sau de circumstanțele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuție sau vătămări grave; e) de acțiunile solicitantului, ulterioare părăsirii țării de origine: au fost ele direcționate exclusiv sau în principal spre crearea condițiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilității ca aceste acțiuni să conducă la persecuție sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în țara de origine; f) de existența posibilității ca solicitantul să beneficieze de protecția unei alte țări, a cărei cetățenie a dobândit-o.

Reieșind din dispozițiile legale enunțate, raportate la circumstanțele cauzei, Completul specializat apreciază ca fiind întemeiată concluzia primei instanțe,

precum că la caz, nu se întrunesc temeiurile legale pentru acordarea azilului reclamantului *****.

Astfel, instanța de apel reține, cu titlu preliminar, că acordarea protecției internaționale presupune existența unor circumstanțe individuale, concrete și actuale care să permită concluzia că solicitantul este expus, în țara sa de origine, unei temeri bine întemeiate de persecuție ori unui risc real de a suferi vătămări grave. Simpla existență a unor dificultăți de ordin familial, social, cultural sau religios, precum și exprimarea unei temeri subiective cu privire la eventualitatea producerii unor consecințe negative, nu sunt suficiente, în sine, pentru activarea obligației statului de a acorda protecție internațională.

Cu referire la aspectul reflectat în pretențiile apelantului, Completul subliniază că din materialele cauzei rezultă că ***** nu a justificat prin elemente obiective și individualizate, existența unui risc real de a fi supus, în cazul revenirii în Egipt, unor vătămări grave în sensul art. 45 alin. (3) din Legea nr. 270/2008. Astfel, din propriile declarații oferite în cadrul interviului a rezultat că unul dintre motivele principale pentru care acesta nu dorea să revină în țara de origine îl constituia lipsa unui loc de muncă și a unor perspective profesionale, exprimându-și dorința de a rămâne în Republica Moldova pentru a munci și a obține venituri. Aceste circumstanțe reflectă, în esență, existența unor considerente de ordin economic și social, care, deși pot explica intenția apelantului de a rămâne pe teritoriul Republicii Moldova, nu sunt de natură să demonstreze, prin ele însele, existența unui risc de persecuție sau a unei vătămări grave dintre cele avute în vedere de lege.

Totodată, cu privire la temerea apelantului că revenirea în Egipt l-ar expune unui pericol pentru viața și integritatea sa, inclusiv prin eventuala reînrolare în cadrul forțelor armate, Completul judiciar reține că această susținere nu este susținută de elemente concrete care să confirme existența unei asemenea obligații sau a unui risc personal și actual.

Deși apelantul a declarat că a efectuat anterior serviciul militar, această circumstanță, în sine, nu este suficientă pentru a concluziona că, în cazul revenirii în țara de origine, acesta ar urma să fie reînrolat ori implicat în acțiuni militare și respectiv că o asemenea situație l-ar expune unuia dintre riscurile prevăzute de art. 45 alin. (3) din Legea nr. 270/2008. În lipsa unor informații cu privire la existența unei obligații actuale de încorporare, a unei convocări sau a altor circumstanțe individuale care să indice că apelantul ar fi vizat în mod concret, temerea invocată nu depășește nivelul unei eventualități, nefiind astfel demonstrat un risc real, actual și individualizat de vătămare gravă în sensul art. 19 din aceeași lege.

Mai mult, ***** nu a demonstrat care acțiuni directe ale autorităților naționale sau ale majorității religioase din țara de origine, ar pune în pericol viața și integritatea lui.

În detrimentul obligațiilor sale, solicitantul de azil nu a putut demonstra de către cine anume este/poate fi intimidat în țara de origine, astfel aspectele expuse atât în cererea de chemare în judecată, cât și în cererea de apel, poartă un caracter de ordin general.

Contextual, din lucrările cauzei rezultă că ***** a părăsit legal Egiptul, nu a întâmpinat dificultăți din partea autorităților la eliberarea pașaportului ori la părăsirea țării, având tangență directă cu autoritățile de stat, nefiind constrâns în mod forțat sau prin intermediul unor acțiuni ale autorităților de stat sau a grupărilor religioase, care să prezinte pericol pentru sănătatea și siguranța acestuia, să plece din țara de origine.

În același timp, instanța de apel nu ignoră informațiile prezentate de apelant cu privire la situația drepturilor omului în Egipt, însă apreciază că acestea descriu, în principal, situația generală din țara de origine și nu demonstrează, prin ele însele, existența unui risc real și individualizat în privința apelantului.

Prin urmare, instanța de apel constată că prima instanță a examinat în mod corespunzător condițiile legale cu privire la acordarea protecției umanitare, a analizat circumstanțele personale invocate de apelant, precum și probele și informațiile prezentate în susținerea cererii, iar concluzia potrivit căreia nu a fost demonstrată existența unui risc real și individualizat de vătămare gravă în cazul returnării în Egipt este susținută de materialele cauzei. Criticile apelantului referitoare la situația generală din Egipt nu sunt de natură să răstoarne această concluzie, în lipsa unor elemente concrete care să stabilească o legătură între această situație și un risc personal pentru viața sau integritatea sa.

De altfel, instanța de judecată susține că acordarea protecției internaționale, intervine doar atunci când există dovezi clare și suficiente cu privire la pericolul real, iar teama invocată este justificată și bine fundamentată în contextul concret.

Astfel, statutul de refugiat nu poate fi determinat doar de simpla existență a unei stări de spirit a celui în cauză, ci și de situația obiectivă pe care se bazează aceasta. Termenul „temeri bine întemeiate” conține, atât un element subiectiv, cât și unul obiectiv, iar pentru determinarea existenței unei temeri bine întemeiate trebuie luate în considerație ambele elemente.

În context, referitor la evaluarea credibilității, instanța de apel reține că declarațiile solicitantului, potrivit cărora nu dorește să revină în țara de origine din cauza pericolului pentru viață, cât și pentru motive economice, urmează a fi analizate prin prisma unor situații concrete.

În altă ordine de idei, potrivit art. 19 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave

definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații, a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

În consecință, instanța de apel apreciază că decizia nr. 1553/25/DAA din 08 iulie 2025 a fost emisă în urma evaluării circumstanțelor relevante ale solicitantului și cu aplicarea normelor legale incidente, iar prima instanță, respingând acțiunea ca neîntemeiată, a dat o apreciere corespunzătoare circumstanțelor de fapt și de drept ale cauzei. Prin urmare, argumentele invocate în cererea de apel nu constituie temeiuri suficiente pentru casarea hotărârii contestate, motiv pentru care apelul urmează a fi respins, iar hotărârea primei instanțe menținută fără modificări.

Prin urmare, instanța de apel conchide ca fiind întemeiată și legală soluția instanței de fond, deoarece pentru a fi anulat un act administrativ, exercitând dreptul său la acțiune, persoana urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Așadar, nici în prima instanță și nici la examinarea cauzei în ordine de apel, nu s-a constatat admiterea încălcărilor la emiterea actelor administrative contestate, legalitatea acestora nefiind pusă la îndoială și nefiind combătută prin probe pertinente și concludente.

Suplimentar, instanța de apel nu poate reține nici susținerea potrivit căreia autoritatea publică și instanța de fond ar fi efectuat o examinare formală și neindividualizată.

În continuare, instanța de apel notează că contrar normelor de drept care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ potrivit art. 93 alin. (1) Cod administrativ, apelantul nu a specificat careva probe în susținerea pretențiilor și criticelor înaintate, prin urmare, Completul judiciar concluzionează că instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței, a dat apreciere completă obiectivă și sub toate aspectele probelor, adoptând o

hotărâre legală și întemeiată, cu respectarea drepturilor și intereselor legitime ale participanților la proces.

Nu în ultimul rând, instanța menționează că fiind o trăsătură esențială a apelului, efectul devolutiv constă în provocarea unei noi judecăți de fond, atât cu privire la problemele de fapt, cât și cu privire la cele de drept, în limitele stabilite prin cererea de apel, astfel circumstanțele și probele care nu au putut fi prezentate în prima instanță, dar au o importanță majoră în soluționarea litigiului urmează să fie prezentate în instanța de apel.

Cu toate acestea, din argumentele apelantului nu se desprinde o încălcare esențială de către prima instanță a unor prevederi legale în raport cu drepturile sale legale, respectiv apelul declarat, nu conține probe sau argumente noi în urma cărora s-ar constata temeinicia cerințelor și ca consecință netemeinicia hotărârii primei instanțe în raport cu împrejurările cauzei, circumstanțele de fapt și normele de drept, fiind elucidate de prima instanță și le-a fost dată apreciere corectă.

Distinct de cele indicate, instanța de apel, prin prisma jurisprudenței CEDO și anume cauza Rebait și alții vs France nr. 26561/1995, unde Comisia a menționat că *„... art. 6§1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes..* „„ consideră necesar de a respinge cumulul argumentelor invocate în apel, deoarece acestea nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Sumând raționamentele expuse și având în vedere că hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, iar argumentele invocate de către apelant sunt nefondate și combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul judiciar ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat și a menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 Cod de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Apelul declarat de avocații Bîrcă Ludmila și Ropot Veaceslav în interesele lui *****, se respinge.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 18 noiembrie 2025.

Decizia nu se supune recursului, fiind definitivă și irevocabilă de la data pronunțării.

Președintele ședinței,

judecător Sîrbu Vitoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei